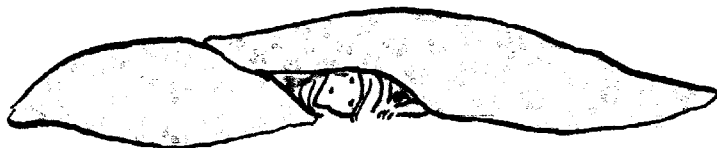

Jak maminka vylezla na strom

Jednou se zase maminka zdržela v práci dlouho do večera, a když přišla domů, zjistila, že holčička ještě nespí.

„Čekala jsem na tebe, až mi řekneš pohádku,“ vymlouvala se dcerka.

Maminka se vyčítavě podívala na tatínka, který by se nejradši oblékl do pyžama a šel spát místo holčičky.

„Jsem z toho úplně na větvi, dítě hopká po bytě jako veverka a ty stojíš jako pařez, místo abys četl nějakou zaručeně uspávací pohádku,“ zlobila se maminka.

„Žádná na ni neplatí, čeká na tebe,“ odpověděl pohotově tatínek a začal mamince nalévat čaj.

„Pozor, přeliješ,“ sykla na něj.

„Tatínek je Jiřík, který se oženil se Zlatovláskou! A tatí, rozumíš zvířecí řeči?“ ozvalo se z postýlky.

„No ještě ne, to bych musel sníst kousek kouzelného hada, ale toho mi nikdo nepřinesl.“

„Ale takoví hadi už přece neexistují,“ odpověděla maminka a zpod peřiny se ozvalo: „Škoda.“ Maminka si sedla na kraj postýlky malého děvčátka a pokračovala: „Říkal mi to ptáček na stromě.“

„Tak to ty jsi snědla posledního kouzelného hada?“ zavrtělo se překvapeně dítě.

„Kdepak, ptáček mluvil lidskou řečí.“

„Mami, co to povídáš? Ptáčci nemluví.“

„Vím, co říkám. I strom mluvil,“ bránila se maminka.

Tatínek si významně odkašlal a zasáhl:

„Tak, holčičko, rychle spát. Máma je unavená, pohádku ti přečtu raději já.“

„Jestli mi nevěříte, tak si poslechněte, jak jsem v práci potkala stromolezce.“

V městském parku roste lípa. Je nejvyšší ze všech stromů v okolí. V létě má korunu plnou zelených lístků, a když na ni zasvítí slunce, třpytí se široko daleko. Jakmile zaprší, koruna se promění ve veliký deštník, pod kterým se lidi mohou schovat. Proto ten strom všichni znají a děti si pod ním rády hrají. Jednoho dne jim to ale dospělí zakázali. Pod strom postavili ceduli s nápisem: Vstupovat přísně zakázáno. Z lípy odpadávaly větve a hrozilo, že by některá trefila člověka.

Děti byly smutné a strom jakbysmet. Stýskalo se mu po výskání malých kluků a holek.

Naštěstí v našem městě bydlí stromolezci. Vědí, jak ošetřit dub, když se mu nalomí větev, a jak namazat jabloň, když se jí loupe kůra. A jakmile se stromolezci dozvěděli, že si děti nemohou hrát pod lípou, nasadili si

na hlavu oranžové přilby a vyrazili stromu neohroženě na pomoc. Vzali mě s sebou, abych jako novinářka lidem podala zprávu o tom, že strom je už zdravý. Přitom jsem zapomněla, že se bojím na stromy šplhat.

„Nikam nepůjdu. Spadnu a natluču si nos,“ bránila jsem se. Marně. Stromolezec Ivan mě posadil do popruhů s lanem, které přehodil přes větev, a táhl mě nahoru. Stoupala jsem do výšky jako dárkový balík, jenž se volně pohupuje ve vzduchu sem a tam, a nevěřicně pozorovala, jak se vzdalují od země.

„Tak co, ty stará košatá lípo, shodíš mě jako přezrálou hrušku?“ špitla jsem strachy.

„A já, další taková, co neví, že na lípě hrušky nerostou,“ zaznělo za mnou. Údivem jsem celá zkoprněla. To byl jen vítr, co mi profičel kolem uší, tady, ve výškách, je slyšet leccos, uklidňovala jsem se a pro jistotu skočila na tu nejširší větev, kterou jsem v tu chvíli viděla.

„Tady se mě nedrž. Na tomhle místě jsem lechtivá,“ uslyšela jsem zase ten hlas a nechtělo se mi věřit, že to mluví strom.

„Chi, chi, chi. Pukám smíchy, a než se naděješ, shodím tě dolů,“ třásla se lípa.

„Pardon, netušila jsem, že stromy jsou lechtivé a ke všemu mluví,“ a v mžiku jsem přeručkovala na jinou větev.

„Já ano. Jsem kouzelná. Ale ty ses mi ještě nepředstavila.“

„Těší mě. Jsem novinářka, která se přišla podívat, jak tě ošetřují.“

„Však už jsem na stromolezce čekala. Mám na sobě tolik větví, že mě tíží, proto se jich zbavuji. Jenom si prohlédni, jak jsou v koruně propletené a navzájem si překáží,“ šuměla lípa a já zaklonila hlavu.

„Už ani veverka tu nemůžou poskakovat,“ souhlasila jsem. „Jejda, lípo! Přímou uprostřed těch zkřížených větví vidím hnízdo. Co když ho stromolezci při řezání shodí?“

„Čimčará! Co to povídá? Tady je špatně slyšet,“ ozvalo se nade mnou. Z hnízda vykukoval ptáček. Lípa se mocně zhoupala ve kmeni, jako by chtěla shodit mě i stromolezce, kteří už do její koruny vyšplhali a začali ošetřovat větve.

„Vrabčáci v něm sedí na vejcích, za chvíli budou mít mladé, to by bylo zlé,“ upozornila mě a já musela dát lípě za pravdu.

„Ale co budeme dělat? Stromolezci už pracují.“

Vrabčák začal bědovat.

„Tak dlouho hnízdo stavíme. S paní Vrabcovou se snažíme přivést na svět děti. Schováváme se tady před kočkami a najednou sem vyšplhají lidé a chtějí nám pod naším domovem podřezat větve? Čím čimčará čím si to zasloužíme?“

„Ne, to se skutečně nesmí stát. Raději ty lidi shodím,“ mocně se znovu zahoupala lípa a já se sotva udržela na větvi.

„Zadrž, lípo. Zastavím je.“ Ze všech sil jsem se nadechla a zavolala: „Je tady hnízdo! Přestaňte řezat.“

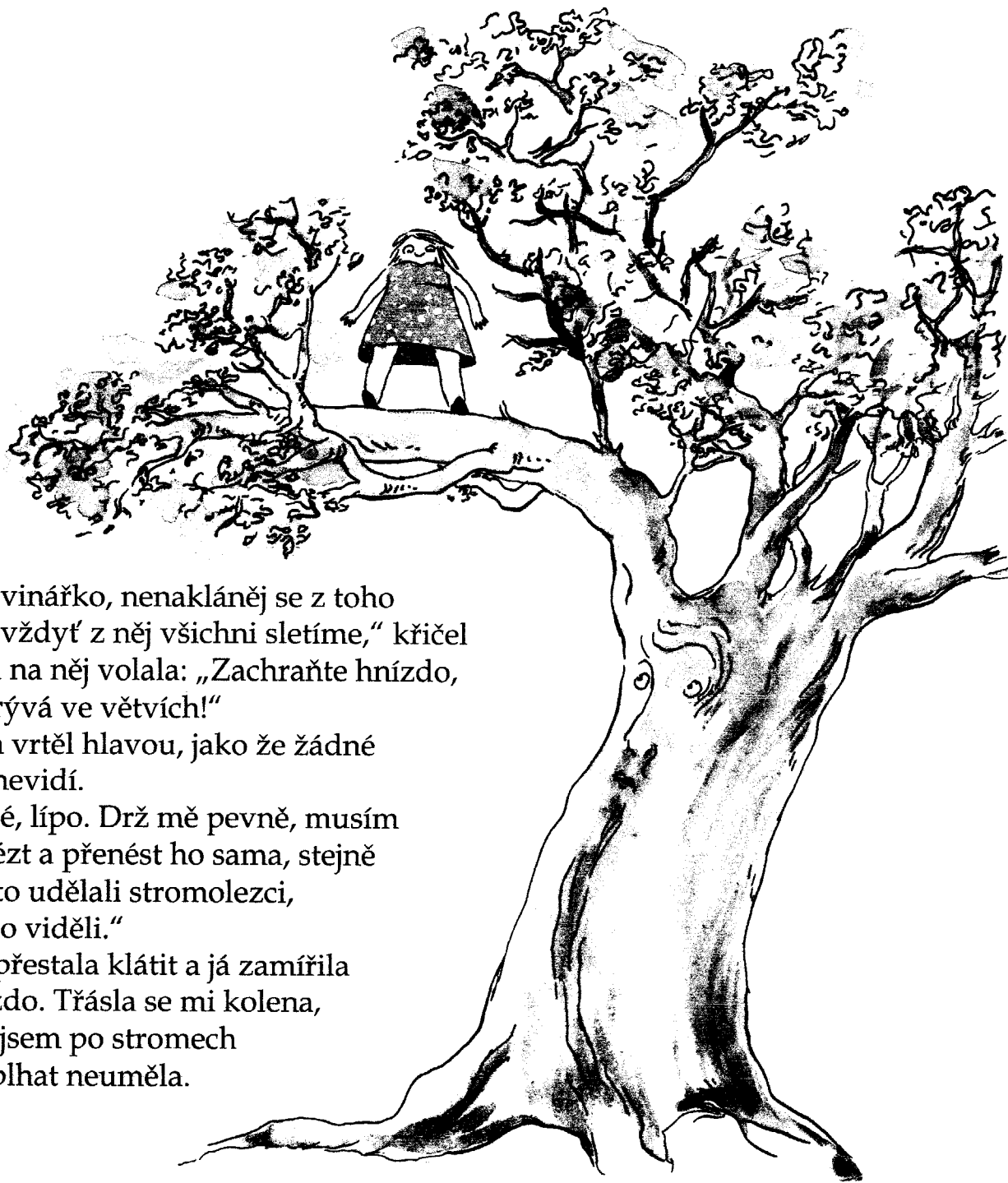
Stromolezci mě ale pro samé stříhání a cvakání nůžkami i vrzání a skřípání pilkami neslyšeli. Situace začala být opravdu vážná. Paní Vrabcová se dala do pláče a pan Vrabec vyskočil na okraj hnízda a snažil se křičet se mnou ze všech svých ptačích sil.

„Jsou tady vrabci! Vrabci! Čimčará! Čimčará!“

Fííí. Kolem hlavy mi prolétla větev. Stromolezci řezali dál a nebezpečně se přibližovali k místu, kde se větve křížily a kde bylo hnízdo vrabčí rodinky.

„Běda, zničí nám dům a vajíčka s dětmi,“ plakal už i pan Vrabec a já jsem měla také na krajíčku.

„Dělám to nerada, ale setřesu vás všechny,“ rozhodla se lípa a nakláněla se ze strany na stranu tak silně, že si toho všimli i stromolezci.

„Hej, novinářko, nenakláněj se z toho stromu, vždyť z něj všichni sletíme,“ křičel Ivan a já na něj volala: „Zachraňte hnízdo, co se skrývá ve větvích!“

Ale Ivan vrtěl hlavou, jako že žádné hnízdo nevidí.

„To je zlé, lípo. Drž mě pevně, musím tam vylézt a přenést ho sama, stejně jako by to udělali stromolezci, kdyby ho viděli.“

Lípa se přestala klátit a já zamířila pro hnízdo. Třásla se mi kolena, protože jsem po stromech nikdy šplhat neuměla.

„Pozor, tady to klouže!“ vybafla na mě veverka, když jsem se dostala až k propletenému větroví.

„Ty na mě, veverko, nebafej a raději mi drž palce, abych to hnízdo zachránila,“ zahartusila jsem, protože jsem se samým leknutím málem pustila.

„Jak ti můžu držet palce, když mám dráčky?“ divila se hnědá krasavice s huňatým ocáskem.

„Nemám čas vysvětlovat, že se to jen tak říká, když se právě snažím vyšplhat k vrabčímu hnízdu a zachránit ho. Jenže neumím skákat mezi větvemi a nedaří se mi to.“

Veverka přestala hopkat z větve na větev a zastavila se: „To je přece hračka. Pozoruj, jak mrskám ocáskem a jak se jím vyvažuji. Zkus to dělat po mně.“ Zvedla jsem oči v sloup na znamení, že je to zcela nesmyslná rada, protože, jak známo, lidé ocasy nemají. Ale přepočítala jsem se. Lípa se znovu zhoupla, až se listí v její koruně zablýsklo ve slunci a mě ovanul slabounký větřík. Když jsem nasála vzduch nosem, ucítila jsem zvláštní nasládlou vůni. Lípa kouzlila a přičarovala mi ocas. Najednou jsem byla mrštná jako veverka. Skočila jsem jednou. Skočila jsem podruhé, a když jsem veverčím ocáskem mrskla potřetí, seděla jsem mezi zkříženými větvemi a zblízka viděla paní Vrabcovou i pana Vrabce. Neměla jsem času nazbyt. Opatrně jsem hnízdo vzala do dlaně a pomocí ocásku jsem dohopkala až na svou širokou větev. Byl nejvyšší čas, protože Ivan vzal do rukou nůžky a čistil přesně to místo, kde se ještě před minutou ukrýval byt pana Vrabce a jeho rodiny. Kdyby ho viděl, určitě by hnízdo zachránil, ale já jsem byla rychlejší.

Lípa se naposledy zakymácela, vítr přestal foukat a veverka zmizela na vedlejším stromě. Kouzlo pominulo a já byla bez ocásku.

„Bravo! Sláva! Ať žije hrdinka!“ jásala skupina černých mravenců,

kteřá nechala práce a pozorovala mé počínání. Hnízdo jsem položila na bezpečné místo a mravencům se uklonila. A jak jsem se tak ukláněla pořád dokola, zapoměla jsem na to, že už nejsem veverka. Podjely mi nohy a šup. Ocitla jsem se ve vzduchu a mířila si to střeňhlav dolů rovnou za nosem. Jsem to ale hlupačka, pro samou pýchu si teď natluču, problesklo mi hlavou, když tu jsem se ve vzduchu prudce zastavila a zůstala viset nad zemí.

„Jistíme tě, neboj,“ uslyšela jsem stromolezce Ivana. Chytil mě za lano, ve kterém jsem byla celou tu dobu zavěšená.

„A teď přichází nejkrásnější část práce na stromě. Sešup dolů!“ volá, nohama se odráží od kmene a spouští se po provaze. Přidávám se k němu a částečně si připadám jako na houpačce nebo na pořádně rozjetém řetízkovém kolotoči. Než jsem se dotkla země, zaslechla jsem lípu: „Pozdravuj svoji holčičku a nezapomeň dětem vyřídit, že když ze stromu spadne nějaká větev, nechce je zranit. Ať se na něj za to nezlobí, ale dospělí se o něj holt musí občas postarat.“

Usmála jsem se. Lípa se zakymácela ve větru a určitě jsem v jejím hou-hou slyšela ahoj-ahoj. Potom mi těsně u hlavy prošustila vrabcova křidélka a ozvalo se: „Čím čímčará čím se ti odvděčím za záchranu své rodiny?“ Zašeptala jsem: „Že budeš sedět na větvi a pěkně cvrlikat, aby lidé měli dobrou náladu.“ Pak jsem mu zamávala a pan Vrabec odletěl do koruny stromu, ve které žije spousta zvířátek a broučků a která tak krásně voní.